

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce: **Y. M.**, narozený X,
státní příslušník Marockého království,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, Tis u Blatna,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,**
sídlem Křížíkova 8, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2023, č. j. KRPS-272186-35/ČJ-2022-010022-ZZC,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2023, č. j. KRPS-272186-35/ČJ-2022-010022-ZZC, se ruší.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou k poštovní přepravě dne 23. 2. 2023, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaná napadeným rozhodnutím prodloužila podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců za území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), dobu zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění, kterou původně stanovila jako devadesátidenní, o dalších 90 dnů.

Obsah žaloby

2. Žalobce namítá, že prodloužená délka zajištění byla stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění. Žalovaná se dostatečně nezabývala konkrétní situací žalobce. Není zřejmé, proč podle žalované k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění dojde během prodlouženého zajištění. Žalovaná operuje pouze s hrubým odhadem a uvádí, že dobu prodloužení trvání zajištění stanovila s ohledem na předpokládanou složitost přípravy vyhoštění. Není však zřejmé, jaké konkrétní úvahy žalovanou vedly k závěru, že to bude možné právě ve lhůtě 90 dnů. Zdůvodnění délky prodloužení zajištění je neurčité, navázané na spolupráci s marockým velvyslanectvím, což však nedává žádnou představu konkrétního časového horizontu, v němž, a zda vůbec, by mohlo dojít k ověření totožnosti. Předpoklad vyhoštění se nezakládá na jistotě, ale na pravděpodobnosti. Pokud zde není reálný předpoklad vyhoštění, pak v zajištění cizince nelze pokračovat. Zajištění nelze prodloužovat až na maximální možnou dobu pouze s odůvodněním, že trvají obavy, že by žalobce mohl mařit správní vyhoštění. Podle žalobce měla žalovaná vyhodnotit, jaké úkony bude nutné provést k přípravě realizace správního vyhoštění. Měla upřesnit svůj odhad času nezbytného k provedení každého specifikovaného úkonu, a to nikoliv paušálním odhadem, ale konkrétně.
3. Z napadeného rozhodnutí rovněž nevyplývá, proč podle žalované nebude žalobce spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaná se vůbec nezabývala možností uložit některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Důvodem k zajištění je to, že se žalobce na území České republiky nacházel nelegálně. Žalobce ale nepáchal žádnou jinou protiprávní činnost. Není tedy prokázané, že by uložené povinnosti plynoucí z rozhodnutí o vyhoštění nerespektoval.
4. Žalobce dále poukázal na to, že mu v době již prodlouženého zajištění propukly závažné psychické problémy a nespavost. V zařízení, kde je zajištěn, mu není poskytována dostatečná léčba. Žalobce trpí klaustrofobií, což mu ve spojení s omezením na svobodě a stísněnými prostory působí nesnesitelné psychické potíže. Pokud bude zajištění pokračovat, může dojít k nenapravitelným poškozením jeho psychického stavu.
5. Žalobce namítl, že žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů podle § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a čl. 8 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené pod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“) a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“).
6. Žalobce společně se žalobou navrhl přiznání odkladného účinku žalobě dle § 73 s. ř. s.

Vyjádření žalované

7. Žalovaná s žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že prodloužením doby zajištění nedošlo k žádné újmě na právech žalobce a nebyla překročena maximální doba zajištění. Žalobce byl zajištěn bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Cestovní doklad vědomě zanechal v Turecku. Žalobce sám uvedl, že z Maroka vycestoval z důvodu ekonomických a sociálních problémů v zemi, nikoli pro hrozbu vážné újmy, jeho cílem je Itálie a hodlá v cestě pokračovat. Do země původu se vrátit nehodlá. Skutečnost, že se žalobce úmyslně na území České republiky pohyboval bez platného cestovního dokladu či oprávnění k pobytu, utvrzuje žalovanou v přesvědčení, že žalobce bude ihned po propuštění dále po Evropě neoprávněně cestovat, což sám vypověděl.

Žalovaná dále uvedla, že z předchozího jednání žalobce je zjevné, že by uložení zvláštních opatření nebylo možné ani účelné. Žalobce neposkytuje dostatečné záruky, že by jiné opatření respektoval. Na území České republiky nemá žádné vazby ani dostatek prostředků na složení finanční záruky. Existuje důvodná obava, že by se pro žalovanou stal nedosažitelným. Žalovaná k námitce neposkytnutí dostatečné zdravotní péče konstatovala, že péče poskytovaná v rámci veřejného zdravotního pojištění je na vysoké úrovni a není důvod pochybovat o tom, že by tomu bylo v zařízení pro zajištění cizinců jinak. Sám žalobce dne 3. 11. 2022 do protokolu uvedl, že je plně zdrav. Nadto je s podivem, že mu tvrzená klaustrofobie nebránila se ukrýt a cestovat v nápravě kamionu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal na základě uplatněných žalobních bodů dle skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.) přihlížející též k závěrům rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků o nařízení jednání nepožádal a soud je nepovažoval za nezbytné (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Obsah správního spisu

9. Žalobce byl dne 2. 11. 2022 na 17. km dálnice D2 ve směru na Břeclav zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť byl důvod se domnívat, že neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Žalobce nedisponoval žádným platným cestovním dokladem ani povolením k pobytu a nepředložil žádný doklad totožnosti.
10. Dne 3. 11. 2022 bylo s žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců.
11. Téhož dne byl s žalobcem za přítomnosti tlumočníka do jazyka arabského sepsán protokol o výsledku. Žalobce vypověděl, že je zdrav a neužívá žádných léků. Dále uvedl, že je svobodný a bezdětný. V Maroku má rodiče a tři bratry, jeho sestra žije asi 10 let v Itálii. Na území České republiky ani jiného členského státu EU nemá žádné jiné příbuzné. Z Maroka vycestoval dne 29. 8. 2022 letecky do Turecka. Do Turecka odcestoval, aby se mohl dostat do Itálie za sestrou. Z Maroka odešel pro špatnou ekonomickou a sociální situaci.

Vedlejším důvodem pro vycestování bylo, že obdržel povolávací rozkaz. V Turecku pobyl asi měsíc. Zanechal tam cestovní doklad u známých a vydal se přes Řecko a Makedonii do Srbska. V Srbsku byl pět dnů v uprchlickém táboře. Poté pokračoval pěšky do Maďarska. Hranici se Srbskem překročil za pomoci převaděče. V Maďarsku se s další osobou schovali na podvozek kamionu a jeli na něm až do České republiky. V České republice na parkovišti slezl z kamionu. Poté byl zajištěn policejní hlídkou. Skutečnost, že je v České republice, zjistil od kolemjdoucích. Žalobce se před cestou neinformoval, co je třeba ke vstupu do EU, nicméně uvedl, že ví, co potřebuje pro vstup a pobyt. Byl si vědom, že musí mít cestovní doklad a vízum. O vízum požádal. Byl však netrpělivý a rozhodl se odjet. Nelegálně se chtěl dostat až do Itálie. Svoji totožnost nemá čím prokázat, nemůže na sebe ani poskytnout kontakt. Nikdo z jeho rodiny patrně není schopen zaslat kopii žádného jeho dokladu. O mezinárodní ochranu nikde nežádal. Nic mu neznemožňuje vycestovat z území České republiky ani návrat do Maroka. Na území České republiky nemá žádné vazby. Rovněž nemá sjednané zdravotní pojištění. Není schopen složit finanční záruku, není ani jiná osoba, která by tak učinila. V případě vyhoštění nedojde k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. V Maroku se má kam vrátit. Má finanční prostředky na vycestování. V případě propuštění by pokračoval dále do Itálie.

12. Rozhodnutím žalované ze dne 3. 11. 2022, č. j. KRPS-272186-17/ČJ-2022-010022-ZZC (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění na 90 dnů ode dne omezení svobody. V odůvodnění rozhodnutí o zajištění žalovaná uvedla, že z předchozího jednání žalobce je zjevné, že existuje nebezpečí, že bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Cílem jeho cesty byla Itálie a v České republice nemá žádné vazby. Žalobce přicestoval nelegálně, bez cestovního dokladu, povolení k pobytu či platného víza. Žalovaná dospěla k závěru, že uložení zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců by bylo neúčinné a nedostatečné. Žalobce neuvedl, žádnou adresu svého pobytu v České republice, na které by se zdržoval a byl tam dosažitelný. Finanční záruka nebyla ze strany žalobce nabídnuta. Z jednání žalobce plyne neúcta k právnímu řádu. Hodlá pokračovat do Itálie. Existuje proto důvodná obava, že se bude chtít vyhnout správnímu vyhoštění a bude pokračovat v nelegální cestě po území Evropské unie. Při stanovení doby zajištění žalovaná přihlédla k tomu, že bude třeba zjistit a ověřit totožnost žalobce. Proces ověřování totožnosti, vydání náhradního cestovního dokladu zastupitelským úřadem Maroka a doručení náhradního cestovního dokladu nelze přesně časově predikovat. Uvedené kroky budou realizovány kontaktem Ředitelství služby cizinecké policie se zastupitelským úřadem Maroka. V posledním obdobném případě trvaly tyto úkony dva a půl měsíce. Žalovaná přihlédla i k tomu, že bude třeba zajistit přepravní doklady pro žalobce a žalobcův doprovod a víza pro policisty, což zabere minimálně 14 dnů. Doby zajištění v délce 90 dnů žalovaná pokládala za přiměřenou. Žalovaná dospěla k závěru, že nebude zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce nemá zdravotní problémy. Na území České republiky nemá žádné vazby a během jednoho dne nemohl navázat společenské ani kulturní vazby. Žalobce byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců Balková.
13. Žalobce byl dne 3. 11. 2022 poučen o možnosti využití dobrovolného návratu.
14. Dne 3. 11. 2022 žalovaná požádala o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu.

15. Téhož dne žalovaná rozhodnutím č. j. KRPS-2572186-30/ČJ-2022-010022-ZZC, uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a stanovila dobu dvou let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 11. 2022.
16. Ředitelství služby cizinecké policie (dále „ředitelství“) žalované dne 20. 1. 2023 sdělilo, že provedlo všechny úkony, které je třeba realizovat ke zjištění totožnosti žalobce. Veškeré dokumenty potřebné pro ověření jeho totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu byly dne 15. 11. 2022 zaslány na Velvyslanectví Marockého království v České republice (dále jen „velvyslanectví“). Ředitelství opakovaně kontaktovalo velvyslanectví, které dosud nedostalo žádnou odpověď od marockých orgánů. Dne 19. 1. 2023 bylo zástupcem velvyslanectví sděleno, že probíhá ověřování totožnosti žalobce v Marockém království. Velvyslanectví však nebylo schopno sdělit, jak dlouhou dobu bude ověřování totožnosti ještě probíhat. Ředitelství je odkázáno na velvyslanectví, které jediné může náhradní cestovní doklad vydat. Dále ředitelství uvedlo, že od začátku roku 2022 do současnosti požádalo o ověření totožnosti u 105 osob uvádějících státní příslušnost Marockého království, z tohoto počtu se u 8 osob podařilo ověřit totožnost a 3 osobám byl vydán náhradní cestovní doklad a byly vyhoštěny. Minimální délka doby pro ověření totožnosti trvala 90 dnů, v některých případech byla i delší. Náhradní cestovní doklad byl vydán za dalších 14 dnů. U zbylých 5 ověřených osob bude ze strany ředitelství požádáno o vystavení náhradních cestovních dokladů. Doba ověřování totožnosti velvyslanectvím je individuální a lhůtu pro ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu nelze přesně stanovit. Ředitelství je z úřední činnosti známo, že velvyslanectví spolupracuje a ověřuje totožnost, nelze tedy předjímat, že k ověření nedojde. Žalobce nevyužil možnosti dobrovolného návratu, ač mu byl několikrát nabídnut.

Pokud dojde k vystavení náhradního cestovního dokladu, ředitelství přistoupí k zajištění realizace správního vyhoštění s policejní eskortou prostřednictvím komerčního letu. Bude proto potřeba obstarat letenky pro žalobce a eskortu, ubytování pro eskortu a požádat příslušné orgány Marockého království k převzetí žalobce na letišti, a to prostřednictvím velvyslanectví. Pokud nebude možné zajistit přímý let, bude nutné zajistit povolení tranzitu pro eskortu s žalobcem od orgánů v příslušných státech. K samotnému plánování eskorty dochází minimálně 30 dnů před plánovaným letem, neboť zajištění uvedených úkonů je s ohledem na nutnost spolupráce na diplomatické úrovni časově náročné. Náhradní cestovní doklad a správní vyhoštění proto nebude možné zajistit a provést ve stávající lhůtě pro zajištění.

17. Dne 26. 1. 2023 žalovaná napadeným rozhodnutím prodloužila dobu zajištění žalobce o 90 dnů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí reprodukovala obsah protokolu o výsledku žalobce a dosavadní průběh řízení, včetně sdělení ředitelství ze dne 20. 1. 2023. Žalovaná s ohledem na stále probíhající ověřování totožnosti a absenci platného cestovního dokladu žalobce potřebného k realizaci správního vyhoštění dospěla k závěru, že dosavadní doba zajištění není dostačující. Podle žalované jsou splněny všechny podmínky plynoucí z § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná uvedla, že zohlednila veškeré skutečnosti, podklady, protokol o výsledku a sdělení ředitelství. Dle žalované nadále existuje reálný předpoklad realizace správního vyhoštění žalobce. Prodloužení doby zajištění je přiměřené a odpovídá současnému stavu věci vzhledem k nutným krokům, které musely a budou muset být ještě vykonány. Ve věci nedošlo ke změně, která by

znamenalala nemožnost realizovat správní vyhoštění. Předchozí doba zajištění nebyla dostatečná. S ohledem na okolnosti případu není možné žalobce propustit ze zajištění. Žalovaná nepřistoupila k prvotnímu zajištění za účelem potrestání žalobce za neoprávněný pobyt na území, ale pouze z důvodu vytvořit podmínky pro realizaci účelu zajištění. Z předchozího jednání žalobce plyne důvodné nebezpečí, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť, jak žalobce sám uvedl, překročil mnoho státních hranic za pomoci převaděčů bez cestovního dokladu. Do zemí EU vstoupil a pobýval tam bez cestovního dokladu a víza. Skutečnost, že u sebe nemá doklad totožnosti, evokuje, že chce nadále cestovat po státech Evropské unie neoprávněně. Bez cestovního dokladu cestoval úmyslně. Je zřejmé, že žalobce by po propuštění opustil Českou republiku, neboť sám uvedl, že by se ihned vydal do Itálie. Není proto možné užít mírnějších opatření. Doplnila, že žalobce uvedl, že není schopen složit finanční záruku, nemůže ji složit za něj ani jiná osoba a není schopen se hlásit ve stanovené době policii nebo se zdražovat na určeném místě, neboť na území České republiky nemá žádnou adresu a nikoho zde nezná. Žalovaná považuje prodloužení doby zajištění o 90 dnů za přiměřené důvodům zajištění.

Posouzení žalobních bodů

18. Žalobce napadá rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, které se opírá o § 124 odst. 3 věty třetí zákona o pobytu cizinců, podle něhož je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění.
19. Podle § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.
20. Soud úvodem připomíná, že zajištěním cizince dochází k citelnému zásahu do jeho základního práva na osobní svobodu (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci John proti Řecku ze dne 10. 5. 2007, stížnost č. 199/05, Rusu proti Rakousku ze dne 2. 10. 2008, stížnost č. 34082/02, Rashed proti České republice ze dne 27. 11. 2008, stížnost č. 298/07, a Saadi proti Spojenému království ze dne 29. 1. 2008, stížnost č. 13229/03), na něž odkazuje i čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv

a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, nebo ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19).

21. Při rozhodování o prodloužení doby zajištění jsou správní orgány povinny „*důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly [...]. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nepochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu*“ [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, bod 39]. V odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je třeba uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze*

strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).“ (viz rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, bod 22).

22. Z další judikatury NSS vyplývá, že nároky na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení doby zajištění se váží zejména na aktualizaci skutkových okolností a vylíčení potřeby prodloužení doby zajištění (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87, odst. 20). Jak uvedl NSS, „při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Není přípustné, byl-li cizinec jednou zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aby mohl správní orgán jeho zajištění libovolně prodlužovat až do maximální délky zajištění uvedené v § 125 zákona pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit účel správního vyhoštění. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat“ (viz rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48).
23. Jak uvedl Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32, soud musí mít možnost přezkoumat, zda stanovení konkrétní doby trvání omezení svobody odpovídá individuálním okolnostem případu a zda nebylo svévolné. Současně platí, že čím delší je stanovená doba (prodloužení) zajištění, tím intenzivnější je omezení základního práva na osobní svobodu a tím pečlivější musí být i zdůvodnění doby (prodloužení) zajištění. Může nastat situace, v níž je časový odhad jednotlivých úkonů objektivně nemožný; v takovém případě by nemělo smysl trvat na časovém odhadu, který by neměl reálnou oporu. Pak je ovšem namíste z opatrnosti stanovit kratší dobu zajištění. Tím žalovaná umožní cizinci realizovat soudní přezkum v kratších intervalech. A následně soudu umožní ověřit, zda během této doby v řízení postupuje s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě, a bez zbytečných průtahů, a zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli.
24. V odkazovaném rozsudku Krajský soud v Brně dále uvedl, že požadavek na specifikaci budoucích kroků, které mají vést k dosažení účelu zajištění, jakož i jejich časové vymezení ve vztahu k době trvání zajištění, nelze vykládat tak, že by absence časového odhadu provedení každého ze specifikovaných úkonů žalované při stanovení délky zajištění automaticky vedla k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Vždy je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem každého jednotlivého případu. Jako určité nezbytné minimum v případě rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění v případě cizinců bez cestovního dokladu je však zásadně třeba jednotlivě odhadnout alespoň dobu potřebnou pro komunikaci se zastupitelským úřadem včetně vyřízení náhradního cestovního dokladu na základě odpovídajících zkušeností

žalované s konkrétní zemí, a dále dobu obvykle nezbytnou k zabezpečení přepravních dokladů při realizaci přepravy do země původu (srov. v tomto přiměřeně rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 18/2016-26, nebo ze dne 30. 5. 2019, č. j. 4 Azs 255/2017-61).

25. Soud se tedy v intencích shora uvedených východisek zabýval tím, zda stanovení konkrétní doby prodloužení trvání omezení svobody odpovídá skutkovým okolnostem případu, a zda nebylo svévolné. Dospěl přitom k závěru, že napadené rozhodnutí požadavkům na odůvodnění vedlejšího výroku o stanovení doby prodloužení zajištění nedostojí. Soud upozorňuje, že ke stejnému závěru dospěl Krajský soud v Praze již v předchozích rozsudcích (srov. např. rozsudky ze dne 24. 2. 2023, č. j. 58 A 1/2023-18, a č. j. 42 A 1/2023-13, či ze dne 22. 2. 2023, č. j. 57 A 1/2023-15), v nichž v obdobných případech prodloužení doby zajištění státních příslušníků Marockého království bez cestovních dokladů neshledal odůvodnění prodloužení doby zajištění o dalších 90 dnů dostatečným.
26. Soud v prvé řadě připomíná, že podle rozhodnutí o zajištění byl žalobce zajištěn na dobu 90 dnů, která byla napadeným rozhodnutím prodloužena o dalších 90 dnů. Délka žalobcova zajištění tak jeho prodloužením dosáhla maximální zákonem přípustné délky 180 dnů (§ 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). V takovém případě je, jak vyplývá ze shora citované judikatury, nutno trvat na skutečně pečlivém a individualizovaném zdůvodnění doby prodloužení zajištění.
27. Žalovaná s odkazem na sdělení ředitelství ze dne 20. 1. 2023 konstatovala, že „s důrazem na stále probíhající ověřování totožnosti a absenci jakéhokoli platného cestovního dokladu potřebného k realizaci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie je zřejmé, že dosavadní lhůta zajištění cizince je s ohledem na věcnou složitost a časovou náročnost zajištění celého procesu zajištění nedostačující“, a proto přistoupila k prodloužení doby zajištění o 90 dnů, což považovala za „odpovídající současnému stavu vedeného řízení vedeného řízení vzhledem k nutným krokům, které musely a budou ještě muset být učiněny, aby bylo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonáno.“ Samotné zdůvodnění nemožnosti realizace ve stávající době zajištění žalovaná převzala z vyjádření ředitelství ze dne 20. 1. 2023. Ani z něj ovšem konkrétní důvody pro devadesátidenní délku dalšího trvání zajištění žalobce neplynou.
28. Ředitelství v žalovanou citovaném stanovisku konstatovalo, že učinilo všechny nezbytné úkony (dne 15. 11. 2022 odeslalo veškeré dokumenty na velvyslanectví) a v dalších krocích (ověření totožnosti žalobce a vydání cestovního dokladu) je odkázáno na velvyslanectví žalobcovy země původu. Dle sdělení zástupce velvyslanectví stále probíhá ověřování totožnosti žalobce u příslušných orgánů v Marockém království a dobu ověřování nejsou schopni určit. Žalovaná dále s odkazem na sdělení ředitelství uvedla, že ověřování totožnosti ze strany velvyslanectví je „individuální“ a „nelze v žádném případě stanovit přesnou lhůtu pro ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu“. Individualizaci doby ověřování v žalobcově případě však ředitelství ani žalovaná neprovedly. V této souvislosti nelze též přehlédnout, že ředitelství ve sdělení ze dne 20. 1. 2023 zmínilo, že k prodloužení doby potřebné k ověření totožnosti cizince přispívá, zda žalovaná poskytla dostatek informací o zajištěném cizinci, včetně údajů, že je možné získat z protokolu o výsledku, na což poukázala i žalovaná v napadeném rozhodnutí. Ve sdělení ředitelství ani v napadeném rozhodnutí však není nikterak hodnoceno množství informací, jež byly ředitelství a potažmo velvyslanectví poskytnuty v posuzovaném případě z hlediska možného vlivu na délku trvání ověřování totožnosti, například v porovnání s případy,

v nichž se podařilo totožnost cizince ověřit, ani zda byl na tyto údaje žalobce při výsledku dotazován.

29. Nebylo-li možno stanovit ani rámcově časový odhad úkonů nutných pro realizaci správního vyhoštění, nebylo současně možné prodloužit žalobcovo zajištění o maximální možný časový úsek 90 dnů. Jak bylo výše uvedeno, není-li časový odhad objektivně možný, je na místě stanovit kratší dobu zajištění, aby bylo zajištěno právo žalobce na pravidelný soudní přezkum (viz výše

uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsudku ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32).

30. Pokud navíc ředitelství ve stanovisku uvádělo konkrétní počty požadavků na ztotožnění cizinců a vystavení jejich náhradních cestovních dokladů, včetně těch, ve kterých k realizaci vyhoštění došlo, nevidí soud důvod, proč tato čísla nedoprovází údaj o době trvání úspěšných ztotožnění, na jejichž základě by žalovaná mohla dobu potřebnou ke ztotožnění a vydání náhradního cestovního dokladu alespoň rámcově odhadnout i pro žalobcův případ.
31. Soud nepominul, že byť žalovaná uvedla, že přesnou lhůtu potřebnou pro ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu nelze stanovit, současně poukázala na to, že dle sdělení ředitelství je minimální doba ověření totožnosti 90 dnů i více (aniž by ředitelství alespoň přibližně uvedlo, o kolik dnů více jde) a vystavení náhradního cestovního dokladu trvá minimálně dalších 14 dnů. Pokud dojde k ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, je třeba k plánování eskorty až 30 dnů.
32. I pokud by soud tato paušalizovaná tvrzení nevztahená na žalobcův konkrétní případ o době potřebné pro jednotlivé úkony přijal, je zjevné, že neodůvodňují prodloužení doby zajištění o 90 dnů. Žalobce již byl zajištěn na základě rozhodnutí o zajištění po dobu 90 dnů. Minimální doba pro ověření totožnosti je 90 dnů a vystavení náhradního cestovního dokladu zabere dalších minimálně 14 dní. Žalovaná tedy dne 20. 1. 2023 disponovala informací, že pro vystavení náhradního cestovního dokladu žalobce bude třeba minimálně 104 dnů. Tato doba od odeslání dokumentů na velvyslanectví měla uplynout dne 27. 2. 2023, tedy necelý měsíc po uplynutí doby, na kterou byl žalobce zajištěn rozhodnutím o zajištění. Žalovaná na to reagovala prodloužením doby zajištění o dalších 90 dnů na maximální možnou dobu zajištění, tj. do 1. 5. 2023. Po připočtení žalovanou tvrzených dalších 30 dnů na přípravu realizace vyhoštění se přitom v době vydání napadeného rozhodnutí mohl jevit jeho výkon uskutečnitelný do 29. 3. 2023. Z hlediska tvrzené doby pro ověření totožnosti by bylo možné při prodloužení zajištění zohlednit 14 dnů (pakliže by se odvíjela od odeslání dotazu velvyslanectví), dále zbývala doba 14 dnů na vydání náhradního cestovního dokladu a 30 dnů na zajištění letenek a eskorty, které by ve svém souhrnu mohly odůvodňovat prodloužení zajištění přibližně o 60 dnů, nikoli maximální dobu dalších 90 dnů. Ačkoli si soud uvědomuje, že se jednalo o minimální dobu pro úspěšnou realizaci správního vyhoštění, žalovaná si musela být vědoma, že do uplynutí prodloužené doby zajištění bude zbývat více než měsíc. V takovém případě bylo na žalované, aby důkladně odůvodnila, proč prodloužila dobu zajištění na maximální možnou dobu. Žalovaná sice v napadeném rozhodnutí uvedla, že doba ověřování totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu je individuální, z obsahu napadeného rozhodnutí nicméně nevyplývá, zda a případně jaké individuální okolnosti případu v tomto směru

zohlednila. V okamžiku, kdy obdržela sdělení ředitelství, automaticky přistoupila k prodloužení doby zajištění o dalších 90 dnů, aniž blíže vysvětlila, proč nebylo možné prodloužit zajištění nejprve o minimální potřebnou dobu pro realizaci správního vyhoštění, kterou v napadeném rozhodnutí argumentuje. Nelze také přehlédnout, že žalovaná v rozhodnutí o zajištění zmínila, že v obdobném případě trval běh všech potřebných úkonů spočívajících v ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu pouze dva a půl měsíce. Rovněž není patrné, že by při stanovení doby zajištění zvažovala situaci, kdy by ani v dalších 60 dnech nedošlo k ověření totožnost žalobce, které je předpokladem dalších úkonů. Tato situace se přitom čistě na základě statistických údajů ve sdělení ředitelství nejvíce nepravděpodobná.

33. Žalovaná se v podstatě omezila na konstatování, že aktuálně je pouze na velvyslanectví a marockých orgánech, jak dlouho bude trvat ztotožnění žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu. Žalovaná ani blíže nespecifikovala kroky, které musí být provedeny po vystavení náhradního cestovního dokladu. Toliko s odkazem na stanovisko ředitelství zmínila, že bude

zapotřebí zajistit realizaci správního vyhoštění s policejní eskortou a všechny náležitosti s tím spojené a že k plánování eskorty dochází minimálně 30 dnů před plánovaným letem, neboť se jedná o časově náročné úkony. Takto obecné odůvodnění prodloužení doby zajištění o 90 dnů soud nepovažuje za dostačující a odpovídající požadavkům kladeným na rozhodnutí, jímž dochází k zásahu do osobní svobody jednotlivce. Ředitelství ve sdělení ze dne 20. 1. 2023 uvedlo, že po vystavení náhradního cestovního dokladu bude třeba obstarat letenky pro žalobce a eskortu, ubytování pro eskortu a požádat příslušné orgány Marockého království k převzetí žalobce s eskortou na letišti prostřednictvím velvyslanectví. Pokud nebude možné zajistit přímý let, bude nutné zajistit též povolení tranzitu pro eskortu s žalobcem od orgánů v příslušných státech. Tyto úvahy nicméně žalovaná do napadeného rozhodnutí nevtělila, což rovněž způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 8. 4. 2020, č. j. 1 As 449/2019-32, je nepřípustné, aby soud na základě poznatků, které zjistil z obsahu správního spisu, dotvářel a domýšlel odůvodnění správního rozhodnutí, které měla formulovat žalovaná. Tím by popřel svou roli přezkumného orgánu, jehož řízení je založeno na rovnosti účastníků (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2019, č. j. [9 Afs 137/2016-176](#), č. 3901/2019 Sb. NSS). Navíc nelze přehlédnout, že žalovaná v rozhodnutí o zajištění uvedla, že proces potřebný pro zajištění přepravních dokladů a víz pro policejní doprovod vyžaduje minimálně 14 dnů, tedy nikoli nutně 30 dnů. Tím spíše se měla v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřit k úkonům, které musí být provedeny po vystavení náhradního cestovního dokladu, a jejich předpokládané časové náročnosti.

34. Spíše pro úplnost soud dále uvádí, že z obsahu správního spisu žalované vyplývá, že sama žalovaná zůstala od okamžiku, kdy obdržela vyjádření ředitelství (tj. od 20. 1. 2023) zcela pasivní a o aktuální vývoj komunikace ředitelství s velvyslanectvím se nijak nezajímala. Ani ve vyjádření k žalobě není uvedeno, že by žalovaná aktuální stav věci poté zjišťovala. Telefonická urgence velvyslanectví, která je zmíněna ve stanovisku ředitelství, proběhla dne 19. 1. 2023, tedy ještě v době trvání předchozího zajištění. Ve sdělení ředitelství ze dne 20. 1. 2023 jsou nadto uvedeny statistické informace, které lze vyložit tak, že vydání náhradního cestovního dokladu a následná realizace správního vyhoštění nejsou ve

skutečnosti příliš reálné. Těmito skutečnostmi se žalovaná vůbec nezabývala. Soudu není z napadeného rozhodnutí zřejmé, jak žalovaná interpretuje ve prospěch dalšího zajištění žalobce statistiku, z níž plyne, že v roce 2022 činila úspěšnost při vydávání náhradních cestovních dokladů osobám uvádějícím státní příslušnost Marockého království a při navazujícím vyhoštění pouze necelá 3 % (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2022, č. j. 22 A 25/2022-21, bod 26, nebo rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2023, č. j. 40 A 3/2023-13, bod 25, ze dne 22. 2. 2023, č. j. 57 A 1/2023-15, bod 29, nebo ze dne 24. 2. 2023, č. j. 42 A 1/2023-13, bod 24). Soudu je navíc z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2023, č. j. 58 A 1/2023-18, známo, že žalovaná ve vyjádření k žalobě ve věci vedené pod sp. zn. 58 A 1/2023 uvedla, že ověření totožnosti u velvyslanectví trvá podle praxe zhruba devět měsíců. To rovněž podporuje pochybnosti o tom, zda bude možné v prodloužené době zajištění (maximální době zajištění cizince dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) přistoupit k realizaci správního vyhoštění. Soud připomíná, že ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS). I touto otázkou se měla žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývat.

35. Ačkoli soud rozumí tomu, že žalovaná je ve věci správního vyhoštění závislá na ředitelství, které je ohledně zjišťování totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu dále odkázáno na velvyslanectví, nemůže aprobovat postup žalované, která v napadeném rozhodnutí rezignovala na svou základní povinnost náležitě odůvodnění správního rozhodnutí. Pro žalobce není rozdělení kompetencí mezi orgány veřejné moci relevantní. Třebaže žalovaná způsob a dobu ověřování totožnosti ze strany velvyslanectví přímo ovlivnit nemůže, je možné tak učinit minimálně prostřednictvím ředitelství (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2022, č. j. 22 A 25/2022-21, odst. 27). Podstatné pro žalobce zůstává, že na základě napadeného rozhodnutí není schopen zjistit, zda je délka řízení standardní, které kroky budou následovat, jak dlouhou dobu zabere a proč byla doba zajištění prodloužena o 90 dnů (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2023, č. j. 40 A 3/2023-13, odst. 24). Soud připomíná, že nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS).
36. K délce doby, o kterou je zajištění prodlouženo, žalovaná dále uvedla, že dosavadní doba zajištění nebyla dostatečná a z předchozího jednání žalobce vyplývá důvodná obava, že bude výkon správního vyhoštění mařen. Trvající důvody zajištění však nemohou být podkladem pro úvahu, o jak dlouhou dobu má být zajištění prodlouženo. Posouzení délky doby, o kterou je zajištění prodlouženo, má záviset na času nutném k provedení úkonů potřebných k realizaci správního vyhoštění.
37. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z hlediska zdůvodnění délky doby prodloužení zajištění, a proto musí být zrušeno. Vzhledem k tomu, že se po zrušení rozhodnutí o zajištění již není možno v řízení o zajištění pokračovat, je v zásadě nadbytečné, aby se soud zabýval důvodností dalších žalobních námitek. Soud se proto ke zbývajícím námitkám vyjádří pouze stručně nad rámec nutného odůvodnění.

38. Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že se žalovaná nezabývala možností uložení některého z tzv. zvláštních opatření a že z napadeného rozhodnutí neplyne, na základě jaké úvahy dospěla k závěru, že žalobce nebude spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o vyhoštění. Je pravdou, že žalovaná podrobně nerozebírala jednotlivá zvláštní opatření za účelem vycestování (to učinila v rozhodnutí o zajištění). Konstatovala však, že se oproti rozhodnutí o zajištění nezměnily skutkové okolnosti, aby bylo možné účinně uplatnit zvláštní opatření. Uvedla, že s ohledem na žalobce s ohledem na jeho předchozí jednání neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti uložené správním orgánem. Žalobce nechce zůstat v České republice, není schopen složit finanční záruku, ani není místo v České republice, kde by setrval do doby, než budou provedeny úkony směřující k realizaci správního vyhoštění. S ohledem na to, že se v tomto ohledu skutkový stav oproti době, kdy bylo vydáno rozhodnutí o zajištění, nezměnil (resp. žalobce netvrdí, že by nyní byl schopen složit finanční záruku, či že by měl místo, kde se může do doby vyhoštění zdržovat), považuje soud takto stručné posouzení možnosti uložit zvláštní opatření za dostatečné. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že jediným důvodem jeho zajištění je, že se nacházel v České republice nelegálně. Důvodem pro jeho zajištění totiž je naplnění účelu správního vyhoštění. Žalovaná přitom na základě konkrétních skutkových okolností (nikoli paušalizovaně, jak namítá žalobce) uzavřela, že u žalobce existuje reálné riziko maření rozhodnutí o správním vyhoštění. Za stěžejní skutkovou okolnost soud v tomto ohledu shodně se žalovanou považuje vyjádření žalobce, že jeho cílovou zemí je a bude Itálie, kam měl žalobce v úmyslu se nelegálně dostat, a že bude pokračovat v cestě do této země, jakmile bude propuštěn. Tato skutečnost, kterou žalobce nepopírá ani v žalobě, odůvodňuje závěr o existenci reálného rizika maření rozhodnutí o správním vyhoštění a úmyslu žalobce neoprávněně vstoupit na území jiného státu Evropské unie.
39. Tvzení žalobce, že mu umístění v zařízení pro zajištění cizinců způsobuje psychické problémy, soud nepovažuje v konfrontaci s dalšími podklady obsaženými ve správním spisu za věrohodné. V rámci výpovědi dne 3. 11. 2022 žalobce uvedl, že je zdravý a nebere žádné léky. Z potvrzení požadavku Správy uprchlických zařízení z téhož dne plyne, že žalobce při zajištění na žádné zdravotní potíže neupozornil. Soud přisvědčuje též poukazu žalované, že žalobce by jako klaustrofobik jen stěží mohl absolvovat několikahodinovou cestu v úkrytu na návěsu kamionu. V případě psychických problémů pak žalobci byl v zařízení pro zajištění cizinců k dispozici lékař. Tvzení o psychických problémech bylo nadto formulováno velmi obecně. Žalobce

nespecifikoval, v čem spatřuje nedostatky poskytované zdravotní péče a neoznačil ke svým tvrzením žádné důkazy. Soudu je přitom z úřední činnosti známo, že se jedná o typizovanou námitku shodně uplatněnou jiným zajištěným cizincem (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 2. 2023, č. j. 58 A 1/2023-18). Z tohoto pohledu tedy soud žádné porušení žalobcových veřejných subjektivních práv neshledal.

40. Závěrem soud dodává, že výčet porušení právních předpisů uvedený v závěru žaloby nelze považovat za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz např. rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud se jimi proto nad rámec výše uvedeného samostatně nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Soud s ohledem na výše uvedené napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost, neboť žalovaná v napadeném rozhodnutí nedostatečně zdůvodnila zvolenou délku doby prodloužení trvání zajištění žalobce. O vrácení věci žalované soud nerozhodoval, neboť napadené rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), tudíž zde po jeho zrušení není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36). K návrhu žalobce na výrok soudu o ukončení zajištění, soud podotýká, že takto v řízení o žalobě proti rozhodnutí rozhodnout nemůže (srov. § 76 a § 78 s. ř. s.), nicméně ukončení zajištění je logickým následkem zrušení rozhodnutí o zajištění.
42. Protože soud o žalobě rozhodl bezodkladně po obdržení správního spisu, nadto vázán lhůtou k rozhodnutí (§ 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců), nerozhodoval samostatně o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
43. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Procesně neúspěšné žalované tedy náhrada nákladů řízení nenáleží. Úspěšnému žalobci, který je nezastoupeným účastníkem, soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, jelikož žalobce jejich vznik netvrdil a neprokazoval a neplynou ani z obsahu správního spisu. Ve správním soudnictví přitom nelze procesně nezastoupenému žalobci přiznat náhradu nákladů řízení paušální částkou stanovenou dle vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jelikož použití § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno (přiměřeně srov. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, č. 3344/2016 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. března 2023

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
soudkyně